

Наукова бібліотека
Одеського університету
ім. І. І. Мечникова

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ, МІСЦЕВКОМУ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Виходить з 1933 р. № 28 (1402). 26 ВЕРЕСНЯ 1980 РОКУ. Виходить щотижня.

БАТЬКІВЩИНІ—УДАРНУ ПРАЦЮ!

Зразково трудяться на колгоспних полях студенти біологічного факультету. На знімку: студент ІV курсу Микола Томашпольський.

ВИСОКА СВІДОМІСТЬ

На Одеському консервному заводі ім. В. І. Леніна осінній трудовий сезон — в повному розпалі. Приходить на завод урожай овочів і відразу потрапляє на ясну переробку, якою займаються, в основному, студенти технологічного інституту ім. М. В. Ломоносова та ОДУ. Вихованці двох вузів змагаються в творчій напруженій праці, хоча рівень життєвої причетності до технологічних процесів на такому виробництві, а значить, і оволодіння ними далеко не однакові. Одні — господарі своєї справи, котра стала для них головною на все життя, інші — тимчасові. Та, все ж, студенти ОДУ докладають всіх зусиль, щоб не підвести заводський колектив, котрий взяв підвищені зобов'язання і на честь XXVI з'їзду КПРС дає 26 ударних декад.

Вихованці університету тепер майже повністю працюють на конвейерних лініях, обробляючи перець, цибулю, часник, баклажани, моркву, а також обслуговують лінію томатів. Ім довірили по-своєму складну роботу, яка вимагає пильного ока, сил, оперативних рухів, уміння швидко орієнтуватися в зміні процесів роботи і вміння швидко переключатись, без чого не буде ні високої продуктивності праці, ні якості виробленої продукції (а завод, між іншим, працює тільки зі знаком якості).

І на подвір'ї, де теж є конвейер під перець, і особливо в цеху первинної обробки овочів цілий день, і ввечір, і навіть вночі стоїть безперервна робоча напруга. Тонни овочів (у кожного виду свій конвейер), вигрузившись з контейнерів в великі механізовані мойки, де

вони ретельно перемиваються, потрапляють на конвейерну стрічку. Стрічку «приймають» в свої руки студенти в білих халатах, вони сортують овочі за розмірами, відкидають порчені, обрізують плодоніжки, далі ідуть контролери, теж студенти, вони сліdkують, щоб серед хороших овочів не трапився червивий, необчищений, а ще далі йдуть обжарювальні печі, теж механізовані, там дівчата тільки вигружають підмажени баклажани. У кожного виду є свої особливості, свої технологічні процеси, завдяки яким пізніше наші магазини отримають прекрасні овочеві консерви: ікру, баклажани, помідори. І люди, споживаючи їх, так мабуть, і не знають, що робили їх, як це не дивно, вихованці нашого університету, від чого вони, здавалось би, такі далекі — і зараз, навчаючись, оволодіваючи зовсім іншими професіями, і в майбутньому, коли самі навчатимуть. Та життя складне — то ж кожна людина повинна багато про що мати уявлення, зіткнувшись з багатьма явищами вічна-віч, не боячись їх, а, навпаки, намагаючись, коли життя вимагає цього сьогодні, засвоєвати якнайкраще. Адже знання, вміння, навички, набуті в одній справі, згодяться потім і в іншій. Цікаво, що самі студенти це вже добре розуміють. І Ольга Іванько і Михайло Дишеков, Лариса Мотроницька і Валя Писатюк, Олена Ткаченко і Люда Поцяпун, Надія Задорожна і Наташа Фостик і багато інших, котрі ось зараз дбайливо перебирають кожен овоч; і ті, котрі наважуються цілими тижнями працювати в нічну зміну, де набагато важче без звички і навиків, зокрема, Л. Солта-

нівська, Л. Скопа та інші. От що вам, наприклад, скаже Лариса Логвіна:

— На заводі ми працюємо вже два тижні. Багато чого навчилися, пізнали, зрозуміли. Ми тут щодня міняємо «профіль» своєї роботи: то на цій лінії працюєш, то на тій, то в цеху, то на подвір'ї, буває, і в інший цех переведуть, щось підсоби ти терміново... Звичайно, нам, студентам університету, така децю нервова обстановка не завжди подобається — хотілося б опанувати якийсь один процес роботи. Але, як добре подумати, в цьому є дуже великий смисл: нас свідомо зацікавлюють різноманітними формами труда, розумінням того, наскільки кожний процес, операція по-своєму важливі, необхідні — так ми краще зрозуміємо особливості виробництва. І це, крім того, викликає в нас якусь внутрішню організованість, оперативність, пильність, чіткість в роботі. Ось дивіться: після промивки на конвейєрі вийшло тимчасове небажане накопичення баклажанів, значить, я повинна не просто рівномірно і швидко ловко розподіляти їх на стрічці, а й бути вже готовою до цього зарані, розуміючи, що за хвилину до цього робилось попереду — десь там, на мойці, і що чекає моїх товаришів на хвилину пізніше. Я, виходить, відповідаю і за себе і за них. А за все відповідати може тільки той, хто багато і знає і вмє... Оце відчуття відповідальності і дозволяє нашим вихованцям, добре працюючи на заводі, і тут високо нести звання радянського студента, зокрема — студента Одеського державного університету.

А. МИХАЙЛОВ,
комкор газети «ЗНБ».

Дошка пошани

Рішенням парткому, ректорату і комітету комсомолу на Дошку пошани заносяться:

Студенти ІІІ курсу історичного факультету Олександр Болоцький, Віктор Думський, Лариса Градовенко, Світлана Дрожжина, Наташа Пшенична, Віктор Приймаченко, Катерина Єрменчі, Микола Павлюк, Тетяна Петракова, котрі постійно збирають по 480—540 кг. яблук в колгоспі «Прогрес» Ізмаїльського району. Керівники — доценти Г. П. Чухрій, В. Мілич.

Друга бригада ІІІ курсу фізичного факультету, а також вантажники цієї бригади студенти Дмитро Дулапчі і Борис Ряполов, які перевиконують встановлений обсяг робіт в 2,5 рази. Керівник — доцент В. В. Зотов (радгосп «Озерний» Ізмаїльський район).

Студенти ІІІ курсу геолого-географічного факультету (географічне відділення) Юлія Гуровська, Любов Яковенко, Валентина Драганська, Ольга Мазуренко, Дмитро Албул, Микола Боржков, Анатолій Глинський, Василь Гусаров, Віктор Багнюк, вони, як правило, виконують норми на 150—220 проц. Керівник — викладач В. П. Гурієнко (радгосп ім. М. І. Калініна, Ізмаїльський район).

Студенти ІІ і ІІІ курсів механіко-математичного факультету, котрі виконують щодня на 110—150 проц. щоденної норми на збиранні помідорів. Керівники — викладачі Ю. С. Климюк, А. О. Кореновський (Овідіопольський район, ООДС).

СТУДЕНТИ ОДУ — ГОРДІСТЬ ОВІДІОПОЛЬЩИНИ

ШПІНОВ ДМИТРО ТЕРЕНТІЙОВИЧ, ПАРТОРГ
ОДЕСЬКОЇ ОВОЧЕВОЇ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ СТАНЦІЇ.

— Зараз на наших полях іде збір урожаю. Іде напружена робота. Адже перед нашим господарством стоїть дуже важливе завдання — закрити п'ятирічний план, виконавши всі свої соціалістичні зобов'язання і продавши державі 125 тис. тонн овочів. І це вже тепер неухильно виконується, бо ми з 15 вересня щодня збираємо і здаємо державі по 300 тонн. Ясно, що виконувати таке велике завдання нашому колективу трудівників було б не під силу, якби не добра поміч студентів шановного Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова. Ваша молодь заслуговує на тепле слово, на щире подяку, бо зараз, в такий напружений час, коли нам потрібна особлива активність робочої сили, котра давала б помітний результат і кількісно і якісно, багато і добре, ваші юнаки і дівчата проявляють високу громадянську свідомість, показують, як вони, комсомольці 80-х років, по-справжньому уміють працювати і дерзати. Вони горять в роботі, щодня дають по дві-три норми, а менше півтори норми, по-моєму, взагалі ніхто не виконує. Бо тут між ними встановився такий неписаний закон. Іноді завод невчасно подає на поля потрібну тару, причин багато — то людей не вистачає, то немає світла, то щось ламається... Здавалось би, юнаки і дівчата могли б радіти; можна відпочивати. Так ні ж, вони, такі беручі до роботи, запальні, настирливі, вимагають тари, вимагають кращого сприяння їхній роботі — тобто, не хотять просиджувати формально робочі години, хочуть давати користь державі. Це наші чудові помічники! Ми тільки можемо висловити мрію про те, щоб вони приїхали до нас і наступної осені.

Я не знаю, як це сприйме ректорат і партком і весь колектив ОДУ, але, користуючись нагодою, хочу висловити ще одне велике бажання нашого керівництва ООДС — щоб університет став для нас не просто шефом і помічником годі, коли потрібно збирати урожай, а, взявши під свій контроль певну посильну ділянку —

поле, бригаду, — наглядав за нею постійно, турбувався про неї і повністю відповідав за її очистку. Така форма шефства, як вже показує практика в інших колгоспах і радгоспах, дуже ефективна і набагато краще оправдує себе в житті. Кожний вуз відповідає за своє поле, що дає трудівникам можливість повністю вправлятися з своїм польовим господарством, з своїм урожаєм до перших похолодань.

КЛИМЮК ЮРИ СТАНИСЛАВОВИЧ, АСИСТЕНТ
КАФЕДРИ МАТЕМАТИЧНОЇ ФІЗИКИ, НАЧАЛЬНИК
СТУДЕНТСЬКОГО ТРУДОВОГО ЗАГОНУ.

— В Йосипівці я особисто працюю з вихованцями нашого факультету (мехмат) вже другий рік. Працюю з великим задоволенням. Бо і я і студенти, котрі вже побували тут раніше, добре знаємо ці місця, любимо їх і знову прагнемо потрапити на осінні польові роботи саме сюди. Головною ж причиною такого потягу являються, очевидно, хороші, чуйні люди в керівництві дослідної станцією (як, між іншим, і всі місцеві трудівники), вони вмють розуміти вміють по-діловому організувати весь комплекс необхідних умов для роботи, для проживання в гуртожитках. Та й починають не з вимог, а, перш за все, з хорошого влаштування молоді на місцях, постійно цікавляться, чого студентам не вистачає, чи задоволені вони ідалішею, запитують, чого ще треба. А це, в свою чергу, і студентську молодь налаштує на активно творчий лад, викликає на чуйність відповідати чуйністю, на турботливість — турботливістю в роботі. Звідси й високі трудові показники: щодня юнаки і дівчата нашого вузу виконують на 150—200 проц. Причому, зараз вони працюють на ділянках, де вже не молдавський, а волгоградський, крупніший, сорт помідорів (Закінчення на 2-ій стор.).

БАТЬКІВЩИНІ — УДАРНУ ПРАЦЮ!

Студентка IV курсу біологічного факультету Алла Федорова — повар, готує смачні страви.

РАДІСТЬ ТРУДОВОГО ДНЯ

(ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ГРУПИ)

Студенти на полі — завжди радість для сільських трудівників. Як же, помічники наші, говорять вони. І це так. Біля трьох тисяч студентів університету зараз працює на полях Іванівського, Овідіопольського та Ізмайльського районів. Трудяться ударно, з вогником, як уміє тільки молодь, та ще й окрилена тим, що незабаром почне працювати XXVI з'їзд КПРС і XXVI з'їзд КП України.

Рейдова бригада університету побувала на всіх пунктах, в усіх студентських загонах Ізмайльського району. Так, в райкомі партії і зональному штабі роботою студентів надзвичайно задоволені, проте на особливо хороше рахунок знаходиться зараз II курс хімічного факультету та II бригада III курсу фізичного факультету... Ось я і прийшов до фізиків.

В таборі праці і відпочинку «Озерний» було багатолюдно, студенти поверталися з полів на обід. Тут же лектор товариства «Знання» доцент Д. І. Богуненко прочитав лекцію про міжнародне становище. А пізніше студенти знову вийшли на поля, робочий день продовжується до пізньої години. Хоча студенти мають право давно відпочивати. Керівник бригади доцент В. В. Зотов великою думкою про ентузіазм вихованців з другої бригади: «У них така громадянська свідомість, комсомольський запал, азарт, іноді просто дивуєшся, як вони піклуються про кожну хвилину, економлячи їх і під час обіду, і під час вечірнього відпочинку... І дійсно, на моїх очах студенти працюють з повною віддачею сил, а під кінець робочого дня ще й переходять на іншу ділянку допомагати відстаючій бригаді. Причому, все це робиться невимушено, тактовно, душевно, так що ніякої гордість не страждає, а справа набагато вирає, ще й чуєш над полем багато веселого галасу, сміху, жартів. Як добре працюють Таня Тернова, Валерій Байда,

Юрій Бурін, Олександр Журавкін та інші! От я запитую у Юрія:

— Юро, чому ж ти не йдеш до табору, адже робочий день закінчився?

— Як же я піду, коли моя бригада на полі і коли я ще не втомився, і дав собі слово виконати сьогодні не менше двох норм. Адже часу працювати на полі у нас залишилось мало, а винограду, як бачиш, ще дуже багато і його треба швидше зібрати.

Такої ж думки про свій обов'язок і Діна Венерова, і Олександр Піхун, і постійні передовики бригади Хулапчі, Сирчинава, Райко, котрі виконують норму на 250 проц. Це вони вносять в творчу напругу бригади запал змагання, від якого справа посувається набагато швидше. І всі свої щоденні досягнення ретельно підсумовують і заносять на «Екран», біля якого дуже часто проходять жваві обговорення і успіхів, і недоліків в роботі. Тим, хто відстає від своїх товаришів, тут же виносять товариська догана. І, треба відзначити, після неї, як правило, «пострадавши» на другий же день працюють за двох, а то і за трьох. Це значить, що дух колективізму в бригаді має велике значення і впливає на кожного студента. Приємно відзначити, що і місцеві комсомольці-трудівники вносять в роботу свій гарячий запал. Так, тракторист радгоспу «Озерний» Федір Шкєпу дуже часто працює з молоддю до пізньої ночі — доки не виконають певного завдання. Відчувається, між ними встановилась хороша, творча дружба, а тому і такі значимі трудові результати: там, де намічається зробити дві—три тонни, нерідко виконується по п'ять і більше тонн.

Отже, радісно бачити, як друга «легендарна» бригада працює так, що на високому рівні підтримується трудовий авторитет всієї групи, факультету і навіть університету.

Г. АНТИПЕНКО,
р/л «Озерний»,
Ізмайльський район.

Викладач повинен бути психологом

Згідно з рішенням колегії Міністерства вищої освіти вже другий рік при кафедрі історії КПРС працює під керівництвом професора М. М. Якупова психолого-педагогічний семінар.

Вчора на черговому засіданні семінару виступив професор І. І. Кобиляцький з доповіддю про роль викладача у формуванні активної життєвої позиції студента, у

формуванні особистості молодого студента. Було заслухано і обговорено два оголошення на тему «Психологія питань і відповідей» і «Про динамічне (швидкісне) читання».

У роботі семінару взяли участь студенти-історики, які спеціалізуються з історії КПРС.

М. ШАТРОВ.

СТУДЕНТИ ОДУ — ГОРДІСТЬ ОВДІОПОЛЬЩИНИ

(Закінчення.
Початок на 1-ій стор.)

іде, котрий і збирати і обробляти набагато важче. Навіть норми тут чомусь вищі — 480 кг. Та комсомольці все одно дають по 650—700 кг, а нерідко і більше. Неабияке значення має для них і матеріальний стимул, адже для студента не зайве заробити кілька стипендій наперед, хоча не це являється для них визначальним, самоціллю, а — громадський обов'язок перед місцевими трудівниками, завдання яких наші студенти розглядають як власні. Так, виробивши на сьогодні 1,5 тисячі тонн овочів, вони добре знають, що їм залишилося виробити ще 500 тонн. Проте на зборах вони постановили дати ще не менше 1000 тонн. І зроблять — я впевнений.

За короткий час роботи в Іосипівці серед молоді вже склалися певні і трудові і культурні традиції, зокрема — цікаво вшановувати труд найкращих: через «Бойовий листок», стінгазету, через подяки, навіть концерт. От вчора у нас відбувся творчий вечір, на якому декан факультету доцент М. Я. Тихоненко вручив передовикам грамоти, а потім з розважальною програмою виступив університетський вокально-інструментальний ансамбль. Можна було о багатому розповісти про наші цікаві вечори біля вогнища чи біля телевізора, про суперечки і дискусії після фільму, про футбольний матч, про наші політінформації, про колективне рішення математичних задач, рівнянь, ребусів, та я обмежусь тільки тим, що підкреслимо: вміють студенти творчо і працювати і відпочивати. І головне: місцеві трудівники задоволені нашою роботою, бо й студенти теж стоять на вахті 26-ти ударних декад, докладають всі зусилля на те, щоб, ідучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, примножувати багатства нашої країни.

ШОБУТИНСЬКА НАДІЯ ГНАТІВНА, БРИГАДИР ПЕРШОЇ БРИГАДИ:

— З вихованцями Одеського державного університету я працюю лише четвертий день, бо раніше вони вибирали помідори на інших полях, і хоч народна мудрість каже: хвали не через три дні, а через три роки, я знаю й інше — хороше завжди проявляється не тільки в кінці якоїсь справи, а й з самого початку. Так от, студенти університету з першого ж дня показали себе справжніми трудівниками. Молодці! Любо-дорого дивитись, як вони працюють — наполегливо, ретельно, з вогником. Я можу тільки гордитись ними, бо видавати щодня на важкій ділянці півтори чи дві норми — це явище неабияке. Мені особисто хотілося б працювати з ними ще дуже довго, бо завдяки їм я можу бути повністю впевненою за свою ділянку: зберуть на ній овочі студенти, в яких золоті руки, і дисципліна в них чудова, і продуктивність праці на високому рівні.

СТЕЦЬОК ОЛЕНА, СТУДЕНТКА, БРИГАДА № 5:

— Мене завжди трохи дивують люди, котрим не подобається поле, а в ньому ж стільки особливої поезії, пі-

сенності, трудового натхнення, бо поле — це, перш за все, люди, їх велична праця. От і зараз, дивись навколо себе і радієш: стільки землі оброблено ними, щоб вона, перетворена любовною рукою, душею, дарувала нам життєву силу і красу. Мені дуже подобається працювати тут, та ще й серед великого студентського колективу. Жадібний потяг до знань і збирання чудового врожаю помідорів на відкритих безкраїх полях — для мене в цьому криється глибокий смисл, смисл широкого творчого освоєння навколишнього світу.

Нас багато працює зараз на цьому полі: перша, третя, п'ята і шоста бригади, котрі щодня перевищують намічені поточним планом норми, особливо коли немає дощу і коли тару подають нам вчасно. Робота, як для мене, то не важка. Навпаки: хочеться зробити ще більше. І це ж саме відчують всі мої товариші, даючи нерідко не тільки вже «нормальні» для нас шівтори норми — 700 кг., а й, буває, і більше — до 900 кг. Бо добре працюють і Люба Колесник, і Надія Юрескул, і Надія Кисіль, попереду всіх іде Ірина Лісовська, це й, між іншим, вчора декан факультету доцент М. Я. Тихоненко вручив грамоту за ударну працю.

І бригадир нами завжди задоволена, бо жодного помідора не кидаємо в ящики з хвостиками, чи червивою, працюємо без браку, йдучи в ногу з часом, борючись за знак якості.

На відпочинок у нас теж вистачає часу. Аби було заняття, а для громадської роботи і для власного культурного самозбагачення знаходимо і умови і можливості. Єдине, чим відрізняється вільна година в таборі від такої ж години в студентському гуртожитку — це те, що чимало чудових заходів проходять імпровізовано, за винятком щоденного підсумку зробленого за день та випуску «Бойового листка». Трапилась хороша в газеті стаття — тут же гаряче обговорили, подивились цікавий фільм, наприклад, «Незакінчений урок» чи спектакль «Підсадна качка» — цікаво посперечались, трапилась науково-фантастична книжка — обговорили, поміряли. І так багато чого іншого. Головне, що наша молодь на все найновіше, найцікавіше завжди чутливо реагує. Тому для нас і час біжить швидко і роботу виконуємо якнайкраще.

ГЛАЧКОВА ГАННА, СТУДЕНТКА, БРИГАДА № 2:

— Наша бригада, як, до речі, і бригада № 4, за два тижні збрала понад 230 тонн помідорів. Це для однієї бригади досить значний результат, що майже вдвічі більший від запланованого. Ударно працюють вихованці Одеського державного університету! Особливо мені це добре помітно по тій шостій ланці з кількох дівчат, в якій працюю і я і яка в роботі здружилась надзвичайно сильно, ставши ніби одним цілим. Кожна з нас — і Станкова Наташа, і Антоніна Кринчева, і я — збираємо в середньому по 650 кг помідорів. Крім того, ми змагаємось з іншою

ударною ланкою — № 9, де теж ударно працюють дівчата: Стоянова Люда, Чеховська Люда, Золотухіна Надя. З гордістю відзначаю, що саме наша ланка йде попереду всіх у бригаді. Одній із наших дівчат, Наташі, декан вчора на урочистому вечорі теж вручив грамоту за ударну працю. Значу і те, що нашим трудовим успіхам допомагає також місцева дирекція і начальник табору — організатор творчого життя студентів в таборі Ю. Клімюк, а також керівник нашої бригади Олександр Петрович Білкун — асистент кафедри математичного аналізу, котрий, до того ж, являється комісаром студентського загону. Він постійно вносить в наше життя щось нове, цікаве, вміє дати хорошу пораду, підказати, тактовно перекопати, якщо хтось із нас в чомусь помиляється. Це завдяки йому бригада так здружилась в роботі і прочитала ряд цікавих книжок, провела кілька творчих дискусій. Отже, на хорошому рівні проходить наше юнацьке життя на полі і в таборі, осінній трудовий екзамєн складаємо тільки на «відмінно»!

КАБАЛІН ІВАН, СТУДЕНТ, БРИГАДА № 4:

— В нашій бригаді теж діє дух трудового змагання за кращу бригаду, ланку, за кожного передовика, щоб ударна передз'їзівська вахта проходила на високому рівні. З перших же днів нашого перебування на полі я якось особливо здружився з Іваном Фабрицем, і тепер ми щодня працюємо тільки вдвох — маленькою ланкою, проте по-своєму і дружною і сильною. Ми разом переживаємо всі свої успіхи і невдачі. Правда, не без гордості відзначаю, що перших набагато більше — ударна ланка! Бували дні, коли ми разом збирали по 1212 кг помідорів за день — вчетверо більше від звичайної норми. І тепер ми завжди йдемо попереду: якось не хочеться відпочивати на досягнутих успіхах, бо справа не тільки в них. Завжди перемагати — це вже не тільки наш девіз, а й — норма нашого трудового життя. І дуже радісно відчувати, що цю норму поступово освоює вся бригада, весь комсомольський колектив студзагону, котрий працює не за гріш і не за «лаври», а за своє прекрасне майбутнє. Чи не дивно, що в бригаді і книжки саме такі, героїчного спрямування, читаються в основному? Ось, наприклад, «Овод» Войнич, «Педагогічна поема» Макаренка та ін. А це значить, що і багато бесід цікавих великим, я б сказав — повчальним, темам присвячено: про великих альпіністів, музикантів, парашутистів, космонавтів, Здавалось би, в наш час — час великих наукових відкриттів, великої космічної ери, постійних дивовижних подій — нема вже чому дивуватися. Так ні ж! Ось газети повідомляють про людину, котра навколо своєї садиби виростила величезний сад. І не звичайний, а — бузковий!... Ось Валентині Закорецькій, котра зробила на парашуті 8 тисяч стрибків, під час цього останнього, ювілейного, друзі-спортсмени прямо в повітрі на величезній висоті і швидкості, утворивши кільце, вручають букет квітів... Стільки дивного і прекрасного робиться сьогодні на землі! То чому ж нам, повним сил, теж не дерзати, вирощуючи кожен свій сад, роблячи свої стрибки в майбутнє!...

ТВОРЧО, З ПОВНОЮ ВІДДАЧЕЮ

Професорсько-викладацький склад, студенти, співробітники історичного факультету розгорнули соціалістичні змагання за гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС. Колектив факультету намагається зустріти Всесоюзний форум комуністів новими успіхами в учбово-виховній та науковій роботі. Що треба зробити, щоб в повному обсязі виконати взяті зобов'язання, як краще привести в дію невикористані резерви? Про це йшла мова на партійних зборах, котрі відбулись 23 вересня. З доповіддю «Про підсумки червневих (1980 р.) пленуму ЦК КПРС та завдання партійної організації по гідній зустрічі XXVI з'їзду КПРС» виступив секретар партбюро факультету ст. викладач А. Лозовський.

Відразу ж варто відзначити, що доповідь, як між іншим, і виступи комуністів, містили в собі не тільки підсумки вже зробленого, але, головним чином, аналіз наявних недоліків. Причому, аналіз глибокий, детальний, носив самокритичний характер. Були названі конкретні люди, за чітко вираженої помилки в роботі, викриті причини недоліків, намічені шляхи по їх подоланню.

Радянські люди, сказав

А. Лозовський, всім серцем сприйняли заклик Пленуму ЦК КПРС зустріти черговий XXVI з'їзд нашої партії ударною роботою, ознаменувати його новими досягненнями в комуністичному будівництві. Переконались свідчення цьому — набираючи з кожним днем розмах і силу передз'їздові соціалістичні змагання, нові патріотичні починання, з якими виступають трудівники всіх галузей народного господарства.

Як і попередні з'їзди партії, черговий XXVI з'їзд відкрив нові горизонти перед нашою партією і країною, визначить чергові завдання, стратегію і тактику боротьби на наступному етапі комуністичного будівництва.

Підготовка до з'їзду — це широка багатопланова робота, котра охоплює всі сторони суспільного життя.

За минулі роки, відзначив на Пленумі тов. Л. І. Брежнєв, ми накопичили цінний досвід комуністичного будівництва. Нам необхідно бережливо підійти до всього позитивного, що є в нашій роботі. Разом з тим необхідно критично подивитися на улагоджені недоліки, котрі, на жаль, є і в практиці господарювання і в партійній роботі.

Колективом факультету

проведена значна робота: виконано державний план Х п'ятирічки по випуску спеціалістів, стабілізувалась успішність студентів і, що дуже важливо, піднявся якісний показник успішності. Якщо в 1975—76 навчальному році загальна успішність студентів складала 98,8 проц., то з 1979—80 рр. — вона досягла 98,9 проц. Відповідно піднявся і процент студентів, котрі навчаються на «4» і «5». Значно підвищився рівень вивчення студентами марксистсько-ленінської теорії, історичного досвіду КПРС, праць Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва та інших керівників партії і уряду. Більш різноманітними стали форми участі студентів в науково-дослідницькій роботі, особлива увага зверталась при цьому на залучення їх до розробки планових тем дослідницької роботи кафедр.

Запровадження комплексної програми комуністичного виховання студентів на весь період навчання сприяло вихованню у студентства високої політичної і моральної культури. Важлива робота проведена по прищепленню студентам навиків самостійної підготовки доповідей і дубльованих виступів, зміняючи участь в творчих дис-

кусіях, по формуванню необхідних якостей майбутнього викладача і організатора пропагандиста комуністичних ідей.

Єсі ці досягнення являються результатом підсилення ролі кафедр як головного вищого учбового закладу в організації навчальної, методичної, науково-дослідницької і виховної роботи.

За минулі роки кафедрами проводилась велика робота по повсякденній роботі програм з усіх учбових дисциплін з урахуванням досягнень науки і передового досвіду по розвитку і запровадженню наскрізних програм структурно-логічних схем та технологічних карт занять.

Підвищився рівень лекцій та їх значення в формуванні у студентів наукового мислення і марксистсько-ленінського світогляду, зросла роль семінарських занять, як ефективної форми закріплення знань.

Чимале значення в запровадженні в учбовий процес методів проблемного навчання та інших методів активізації пізнавальної діяльності студентів зіграли постійно діючі, психолого-педагогічні семінари, котрі проводяться на кафедрах.

В доповіді зроблено акцент і на недоліках. Мова йшла про необхідність зміцнення зв'язку зі школою, підсилення ролі проблемного навчання, підвищення якості семінарів. Говорилось також про необхідність чіткіше під-

ходити до тих студентів, котрі пропускають заняття без поважних причин, порушують навчальну дисципліну.

Важливих питань торкнувся в своєму виступі професор М. Раковський. Він говорив про партійність і проблемність викладання, про підвищення якості науково-дослідницької роботи, про активізацію пропагандистської діяльності комуністсько-викладацької. Професор З. Першина зупинилась на роботі партійних груп. Деякі з них, підкреслила вона, не проявляють належної ініціативи, творчості у вирішенні поставлених завдань, чимало треба зробити і для покращення роботи комсомольської організації факультету. В цілому ж, підкреслила професор З. Першина, ми більше повинні турбуватися про конкретність і діловитість в роботі.

Доцент П. Воробей говорив про недостатні контакти між кураторами і студентами, про необхідність узагальнювати і поширювати досвід роботи кращих кураторів, більш глибоке вивчення студентів. Про шляхи вирішення насущних проблем говорили в своїх виступах комуністи М. Якулов, О. Болочий, М. Беркович.

В прийнятому партійними зборами рішенні намічено ряд заходів, виконання яких дозволить ще успішніше вирішувати завдання по навчанню і вихованню молодих спеціалістів, щоб гідно зустріти XXVI з'їзд КПРС.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

КОМСОРГИ

В комсомольських організаціях перших курсів і академгрупах університету завершилися виборчі збори. Обрано склад комсомольських бюро, розподілено обов'язки між його членами. І не останню роль в цьому зіграв ти, комсомольський організатор. Група, курс довірили тобі найвідповідальнішу справу — очолити колектив, згуртувати його і повести на виконання суспільно важливих справ. Тепер від тебе, комсомольський ватажок комсомольського бюро, залежить, наскільки цікавим, змістовним буде його життя, адже головне в твоїй діяльності — правильно відбивати інтереси колективу, бути самому прикладом ставлення до навчання, до праці і громадської роботи. Знаємо, буде дуже важко. Але саме для цього тебе і обрали керівником, щоб в будь-яких ситуаціях ти зумів бути на рівні вимог партії і комсомолу, з честю виходив із складних обставин. Комітет комсомолу, комсомольське бюро факультетів будуть вчити тебе дуже складній, але надзвичайно цікавій справі — праці з людьми і в ім'я людей. Від тебе потрібно небагато — добросовісності, принциповості, відповідності і бажання в роботі. Знайдеш себе в цьому — і вогник творчості тебе ніколи не покине.

Секретарем комсомольської організації І курсу історичного факультету обрано Микитася Люда, Комсомольська робота її знайома. Будучи слухачем підготовчого відділення, вона очолювала групу. На рахунок цієї групи — Ленінський урок, громадсько-політична атестація слухачів, трудові десанти, культпоходи... Добросовісне ставлення до навчання: всі сто процентів слухачів групи зараховані на І курс після здачі екзаменів. Досвід, бажання працювати, велике поривання — ось що характеризує секретаря Микитася Люду. І таких прикладів багато.

Аналіз обраного складу комсомольського бюро академгруп і курсів показує, що очолюють їх, в основному, товариші, котрі користуються авторитетом, політично і морально зрілі, бо мають досвід комсомольської роботи і практики організаційних справ. До їх числа відноситься також Ігнатюк Юрій, Ревякін Андрій, Цибулько Светлана.

Бажаємо вам, комсомольським ватажкам перших курсів і академгруп, великого ентузіазму, винахідливості, живого вогника, турботливості і напруги в досягненні намічених заходів, поставлених завдань.

Комітет ЛКСМУ ОДУ.

ЗОРЯНІ БРАТИ

З великим ентузіазмом сприйняли кубинські студенти повідомлення ТАРС про новий міжнародний космічний політ, в якому бере участь перший космонавт острова Свободи Арнальдо Томайо Мендес. Так, студент V курсу механіко-математичного факультету Картіма Карлос піднесено говорить про те, що він і його друзі після такого повідомлення цілу ніч захоплено обговорювали подію, згадавши сло-

ва Юрія Гагаріна: «Прийде час, коли і представники Куби полетять в космічний простір... З не меншим захопленням і піднесенням відгукуються на цю подію студентка IV курсу механіко-математичного факультету Марія Карідад Аріас та студент IV курсу біологічного факультету Освальдо Еммідіо Васкес.

П. ГРИГОР'ЄВ,
студент.

ПРЕКРАСНЕ НАВКОЛО НАС І В МИСТЕЦТВІ

Оскільки естетичні потреби є потребами в насолодах, а не в необхідних для задоволення насущних утилітарних чи духовних нужд об'єктах дійсності, вони мають безкорисливий характер і виступають своєрідною самоціллю всебічно розвиненої людини. Праця як самоціль, як самовіддане служіння суспільству, нарешті, як «потреба здорового організму» у вільній грі фізичних та інтелектуальних здібностей дає людині величезну естетичну насолоду саме досконалістю своєї доцільності.

Як і естетичні потреби, безкорисливими й вільними від насущних нужд є й естетичні насолоди, оскільки вони також зумовлюються багатством функцій і форм навколишнього світу, яке й виступає джерелом найвищих людських втіх. В часи Гомера, наприклад, особливо витонченістю й вишуканістю відзначаються найрізноманітніші прикраси, особливо жіночі; надзвичайно багато оздоблюється жіночий одяг, взуття — сандалії тощо, не говорячи вже про архітектуру, музику, спів, танці, живопис, скульптуру, поезію: все доводилось до найвищої досконалості з метою дати людині найсильнішу втіху.

Будучи безкорисливими з точки зору потреб окремих індивідів, духовні насолоди, в тому числі й естетичні, стають, однак, одним з рушіїв соціального прогресу, оскільки створюють той піднесений психічний стан, який називають натхненням і завдяки якому людина набуває найвищої своєї активності. У цьому зв'язку К. Маркс неодноразово наголошує, що людське суспільство у своєму соціальному функціонуванні та поступальному розвитку передбачає не зречення від насолод, навпаки, гармонійний розвиток здатностей і засобів до істинно людських насолод, доступних лише всебічно розвиненій особі. Не випадково в гуманістичному характері духовних насолод класики марксизму вбачають вищий критерій цивілізованості людського суспільства.

Із виникненням класового суспільства, в якому все чіткіше виступає суспільний поділ пра-

ці, що кінець кінцем призводить до розриву між матеріальним і духовним виробництвом, творчою і нетворчою діяльністю людини, — різко протиставляються і її утилітарні та духовні потреби, в результаті чого «духовна і матеріальна діяльність, насолода і праця... випадають на долю різних індивідів». Особливо це стосується фізичної праці, яка в умовах експлуатації людини на свою протилежність — у джерело мук і страждань.

На цій стадії розвитку людства вже не всяка праця приносить людині справжню естетичну насолоду. Суспільно-корисна праця в експлуаторському суспільстві, особливо буржуазному, втрачає свою невід'ємну рису — красу. «Буржуазія», — писали в «Маніфесті Комуністичної партії» К. Маркс і Ф. Енгельс, — позбавила священного ореолу всі ролі діяльності, які до того вважались почесними і на які дивилися з побожним трепетом».

Знищення експлуатації людини людиною і побудова комунізму, який є поверненням людини до самої себе, як людини суспільної, тобто людської, повертає і праці її органічну властивість — красу. Комуністична праця стає воістину творчою і добровільною продуктивною діяльністю людини, чим вона і викликає у неї справжнє естетичне задоволення. Вільна і творча праця на користь усього суспільства найкраще задовольняє найрізноманітніші особисті потреби окремих трудівників, формує їх духовно, робить їх справжніми людьми. Адже Велика Жовтнева соціалістична революція зробила доступною для мільйонів трудящих не лише таку сферу прекрасного, як мистецтво, а й поставила на поряток денний завдання повернути і праці її неодмінну якість — красу, що в умовах віковичної експлуатації та несправедливості була насильно відірвана від трудової діяльності і передана «верхнім десяти тисячам».

Крім безпосередньої трудової діяльності, естетичну насолоду дає людині й будь-яка ін-

ша суспільна діяльність, що приносить людаству добро й користь, відповідає високому суспільним ідеалам. Проте, як це всяка праця (наприклад, недобровільна і нетворча), так і не будь-який суспільний вчинок викликає у людини естетичні почуття. Справжню естетичну насолоду дає людині лише надзвичайний вчинок; тільки справжній героїзм, хоробрість, мужність, самовідданість героїв оцінюється суспільством як прекрасні, лише справжні товариські відносини, велика дружба й любов лишають у душі людини незабутні естетичні враження.

Виходячи з того, що основною і вирішальною сферою прекрасного є передусім сфера суспільних відносин, головним «органом» естетичного відчуття і сприймання можна вважати такий суто людський «орган», як духовний світ людини. Завдяки цьому «органу» ми і здатні насолоджуватись працею, певними моральними вчинками тощо. І лише, коли людина естетично сприймає та оцінює не тільки свою діяльність, а й продукти власної праці, починають функціонувати ще два «органи» естетичного відчуття: «відчуваюче красу форми око» і «музикальне вухо» (К. Маркс), які відкривають перед людиною красу речей, що відбивають духовний світ свого творця, частинку його людської сутності, його буття. Відчуваючи красу форми, око та музикальне вухо «вловлюють у продуктах людської праці своєрідного «двійника» людини, вбачають у них уречевлення естетичних насолод, одержаних людиною в процесі задоволення своїх утилітарних і духовних потреб. Те, що називають матеріальною й духовною культурою — первісні примітивні знаряддя праці й сучасні електронно-обчислювальні машини, окремі будівлі й цілі населені пункти, сади й парки, полотно Рембрандта й симфонії Бетховена, — виступає перед людським взором і слухом в усьому багатстві своїх конкретно чуттєвих форм.

П. ГАВРИЛЮК,
кандидат
філософських наук.

І. О. ГУРЖІЙ І ОДЕСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

(До 65-річчя з дня народження)

Йому було всього 56 років, коли він пішов з життя. Відомий український радянський історик, член-кореспондент Академії наук УРСР, доктор історичних наук, професор, заступник директора інституту історії АН УРСР Іван Олександрович Гуржій встиг написати за своє коротке життя понад 250 наукових праць, з них 7 монографій. Серед його наукового доробку такі роботи, як «Зародження робітничого класу в Україні» (1958), «Боротьба селян та робітників України проти феодално-кріпосного гніту (з 30-х років XVIII ст. до 1861 р.)» (1958), «Розвиток товарного виробництва і торгівлі на Україні (з кінця XVIII ст. до 1961 р.)» (1962 р.), «Україна в системі всеросійського ринку 60—90-х років XIX ст.» (1968 р.), «Фрідріх Енгельс про Україну» (1970) та ін. Він залишив цілу низку науково-популярних та методичних брошур для вузів та шкіл, підготував багатьох кандидатів та докторів історичних наук.

Ім'я І. О. Гуржія тісно пов'язане з Одесою. У вересні 1936 року 20-річним юнаком поступив він на перший курс історичного факультету Одеського університету і у вересні 1941 року одержав диплом історика з відзнакою. Це був останній передвоєнний випуск. Вони мріяли стати викладачами, науковцями, готувалися до мирної, творчої праці. Війна зірвала ці плани. Замість галасливих шкільних подвигів, затиснутих бібліотечних залів молоді фахівці опинилися на курних шляхах Великої Вітчизняної війни. Вони одягли гімнастерки, взяли в руки зброю і пішли битися не на життя, а на смерть з фашистською навалою, захищаючи своїх матерів, коханих, майбутніх учнів, захищаючи Радянську Батьківщину.

Власне, біографія І. О. Гуржія була типовою для покоління Великої Жовтневої соціалістичної революції. Народився 15(28) вересня 1915 року в бідній селянській родині в с. Худяки на Черкащині. Коли йому було 6 років, помер батько. Діти змушені були йти у найми до куркулів. В 1932 році майбутній історик закінчив школу колгоспної молоді, а згодом короткостроковий педагогічний курс в Черкасах. Працював вчителем, одночасно займаючись на мовно-літературному факультеті Черкаського, а потім Полтавського педінституту. На початку 1936 року І. О. Гуржій працює вчителем історії вразової середньої школи с. Врадівки Велико-Врадівського району Одеської області. Обласна комсомольська газета «Молода гвардія» писала в цей час, що комсомолец-педагог І. О. Гуржій показує приклад культури праці, цікаво проводить уроки історії, виховує дітей в комуністичному дусі. Отже, на лавах історичного факультету сидів хоч і молодий, а вже з певним життєвим досвідом юнак, який мав спеціальність, працював за фахом і врешті знав, чого він хотів.

На жаль, архів Одеського

університету загубився під час Вітчизняної війни і сьогодні важко відтворити хронікально події тих років. Але в центральних бібліотеках Москви, Ленінграда, Києва збереглися підшивки багатотиражної газети університету «За більшовицькі кадри», які допомагають простежити перші кроки І. О. Гуржія на шляху вченого-історика. Залишилися товариші, які вчилися разом з ним і можуть розповісти багато цікавого.

І. О. Гуржій з першого курсу вчився на відмінно. З'ясовуючи секрет його успіхів за три роки навчання, газета писала, що він завоював відмінні оцінки сумлінністю, систематичною роботою, глибоко проробляв рекомендовану літературу, вчився на протязі всього року. «Тов. Гуржій — вдумливий, серйозний, працюючий студент, писали його товариші. — Він одночасно вчиться на III курсі історичного факультету ОДУ і на літературному факультеті педагогічного інституту, бере активну участь в науковій роботі. Опрацював 3 наукові теми з історії України і здав на конкурс свою наукову роботу. Відмінне навчання й наукову роботу тов. Гуржій поєднує з громадською роботою. Він профорг групи, активний комсомолец». Згодом Гуржія обрали головою Наукового студентського товариства університету.

І. О. Гуржій активно співробітничав у багатотиражці. За 1938—1941 рр. було надруковано 5 його матеріалів: «Продовжую працювати» (14 квітня 1939 р., № 11 (134) про свою наукову роботу, «Звільняються від панського ярма наші брати і сестри» (27 вересня 1939 р., № 24 (147) про визволення Західної України та Західної Білорусії, «Успіхи студентів у науковій роботі» (1 листопада 1939 р., № 28 (151), «Якнайкраще провести третю студентську наукову сесію» (3 квітня 1940 р., № 8 (165), «Деякі поради першокурсникам історичного факультету» (18 жовтня 1940 р., № 22 (179)). Ці статті не потрапили до посмертної бібліографії вченого «Іван Олександрович Гуржій» К., «Наукова думка» 1974).

Свою наукову роботу І. О. Гуржій розпочав у студентському науковому гуртку з

історії України. Найбільш вдалою і науково вагомим була його робота «Повстання в с. Турбаях 1789—1794 рр.», написана на III курсі. Він писав у газеті «За більшовицькі кадри», що ця робота «написана в двох планах: я даю передумови до повстання, хід повстання й одноразово показую неправильність поглядів буржуазно-націоналістичних істориків в оцінці козацької старшини і висвітленні селянських повстань».

В своїй роботі я наново розробив на основі архівних матеріалів питання соціальної диференціації селянства в Турбаях, яка замовчувалась буржуазними істориками. Велику увагу я приділив висвітленню характеру господарства місцевих поміщиків, виясненню питання про так звані «активних» і «пасивних» у цьому повстанні. Я показав їх соціальну основу всупереч твердженню буржуазного історика Ефіменка, що «активні» в повстанні були п'яниці і розбишаки. Самостійно розробив вплив повстання на околішні села, вияснив, які причини тривалості «волі» Турбайів.

Свою роботу я ілюструю архівними документами, а також відбиттям повстання у народних піснях. Селянство якраз намагалось в пісні показати, що гетьманщина по суті нічим не відрізняється від кріпащини. Я і далі буду продовжувати свою роботу над цією темою, якщо мені дадуть змогу виїхати до Полтавського і Харківського архівів». 6 червня 1939 р. його стаття «Повстання турбайців» була надрукована у газеті «Чорноморська комуна».

Значно пізніше, вже після закінчення Великої Вітчизняної війни, він знову повернувся до цієї теми і взяв її для написання кандидатської дисертації. В 1948 р. достроково закінчивши аспірантуру в інституті історії АН УРСР, він захищає дисертацію «Повстання турбайців».

Два останні студентські роки І. О. Гуржій працює над темою «Селянські рухи на Україні в роки Кримської війни».

25 травня 1941 року на історичному факультеті відбувся перший державний іспит з історії СРСР. Гуржій як завжди був на першому місці, одержавши відмінну оцінку. Але ритмічний біг часу обірвала війна. Студенти достроково склали останні іспити і відправлялись на фронт. І. О. Гуржій пройшов майже всю війну — з липня 1941 р. до квітня 1945 р., спочатку на Південно-Західному, потім на І Білоруському фронтах.

Після війни, весь час до останнього свого кроку, він не припиняв зв'язків з Одеським університетом, допомагав аспірантам, молодим вченим, неодноразово був головою Державної екзаменаційної комісії історичного факультету. Всі, хто знав Івана Олександровича Гуржія, бережуть світлу пам'ять про нього.

О. ГОНТАР,
доцент кафедри історії СРСР.

СПОРТ

Успіх міг бути вагомим

В першій половині вересня в Києві відбувся фінал шахматних змагань першої Спартакіади вузів України.

Перше місце і право участі у Всесоюзних змаганнях завоював сильний колектив Дніпропетровського держуніверситету, «серебро» — у Львівського ЛДІФКа, «бронзу» повезли в Харків спортсмени ХІІКСа.

Одеса була представлена в фіналі двома командами: збірними ОДУ (5 місце) і ОТІПП (7 місце). До останнього туру наша команда зберігала шанси на «бронзу», і за кількістю перемог в матчах (4 із 7) ми програли лише першому і другому призерам, послаблений склад не зміг досягнути більшого.

І на цей раз збірна на 80% була зформована із представників механіко-математичного факультету. Тут необхідно відзначити доброзичливість і розуміння, проявлені деканом факультету доцентом М. Я. Тихоненком та завідувачем кафедрою теоретичної механіки професором С. К. Аслановим.

В. МАЛОРИЯН,
капітан збірної ОДУ.

Перемогли студенти ОДУ

У спортивно-оздоровчому таборі Одеського держуніверситету закінчився розіграш Кубка центральної Ради ДСТ «Буревісник» з шахів серед спортулюбів вузів СРСР.

Всім команд-переможниць республіканських рад зустрілись за шаховими дошками. В напруженій боротьбі володарями Кубка вперше стали спортсмени Одеського університету.

Другими фінішували представники Горківського держуніверситету, третє місце посіли шахісти Ленінградського університету.

До складу команди ОДУ увійшли майстри спорту СРСР В. Гребінкін (фізфак,

III курс), М. Нісевич (мехмат, II курс), М. Шмельфарб (мехмат, V курс), Е. Пергамент (хімфак, I курс).

Після закінчення цих змагань збірна ОДУ виїхала в м. Київ, де розпочався фінал першої ВЦРПС серед колективів фізкультури. 10 команд-чемпіонів центральних рад ДСТ вступили у боротьбу.

В першому турі збірна ОДУ перемогла сильну команду Всесоюзного товариства сліпих (м. Москва) — чемпіонів центральної Ради ДСТ «Спартак».

М. СУХАРЬ,
майстер спорту.

День юридичної науки на заводі

«XXVI з'їзду КПРС — гідну зустріч!» — під таким девізом колектив кафедри державного і адміністративного права 15 вересня провів День юридичної науки на заводі ім. Жовтневої революції — головному підприємстві ВО «Одесгрунто-маш». Перед робітниками п'яти цехів заводу з лекціями на правову тематику виступили

завідувач кафедрою, доктор юридичних наук М. П. Орзіх, доценти кандидати юридичних наук Д. А. Бекерська, М. Г. Ємелін, М. Г. Смола, викладач Б. А. Пережняк. Потім вчені відповіли на численні питання робітників, дали юридичні консультації.

Наш кор.

ВЕСЕЛА МУДРІСТЬ

ЗНАЙОМСТВО — НЕБАЖАНЕ

— Позичте мені, будь ласка, десять карбованців.

— Даруйте, але я не знаю, з ким маю честь розмовляти!

— Саме тому я й звертаюсь до вас. Бо хто мене знає, не захоче позичити й копійки.

ЩИРИЙ СМУТОК

Діти посперечалися. Один подався геть. Малюк, який залишився, почав плакати.

— Не плач, Валіку, знайдеш собі іншого товариша.

— Але той заплакав ще дужче.

— Такого не знайду. Його мама працює в кондитерській

НА ЧИЮ КОРИСТЬ?

Іван Кузьмич дивився по телевізору хокейний матч і заснув. Розбудила його дружина.

— Вставай, уже дванадцять.

— На чию користь? — з жахом вигукнув Іван Кузьмич.

* * *

— Якби Ви тільки знали, які трудні питання мені ставили! — казав аспірант після захисту дисертації.

— І ти на всі відповів?

— За винятком одного; яке практичне значення має моя дисертація.

Редактор **М. ПЕТРОВ.**

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкома и комитета комсомола Одесского государственного университета им. И. И. Мечникова. (На украинском языке).

ПИШИТЬ НАМ: 270000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ: Одеса, вул. Радянської Армії, 24, кім. № 9.

ДЗВОНІТЬ: телефони: міський 23-84-13, внутрішній 841 (з міста 206-841).

Друк. вид. «Чорноморська комуна» Одеського обкому Компартії України, вул. Пушкінська, 32. Тираж 1000 прим. Обсяг 0,5 аркуша формату газети «Правда». Зам. № 11719.